

FAURUL CRIEȘTIN

„Voi sunteți lumina lumii“. Matei 5:14.

Anul V. No. 9

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.

1 Mai, 1937

Domnul nostru trăiește

Viața sfântă nu poate fi robită de moarte. Ea e mai tare decât legăturile mormântului și îl înfrânge. Cea mai curioasă viață a fost așezată în mormântul Iosif din Arimatea. Se putea să rămână acolo? Aceasta ar fi însemnat înmormântarea răului, biruința iadului. Binele, dragostea, dreptatea, viața ar fi fost învingute odată pentru totdeauna. Dar, slăvirea Domnului că acest lucru nu s'a întâmplat. Hristos a înviat! Inbirea a biruit și a umplut cerul și pământul de nădejde și speranță.

I.

Discipolii primului au făcut această mare descoperire că Domnul lor a biruit moartea. Pentru ei crucea însemnase înmormântarea. „E mort. L-am văzut murind. El s'a sfârșit și toate visurile noastre s'au spulberat; putem pleca acasă", spus ei. Și unima lor era zdrobită. Dar, treptat, au descoperit unul câte unul și apoi cu toții că aceasta nu fusese înmormântarea. El nu e mort; e cu ei. Maria Magdalena, Petru, care se lepădase de el și de trei ori, Toma, necredinciosul, care refuzase să creadă, cei doi spre Emaus, și adunați în Camera de sus, toți au avut uimitoarea descoperire și au spus-o cu mare bucurie: „Domnul nostru trăiește”.

Mintea modernă, indoienică, se întreabă cu Toma: „Dar dacă ei s'au înșelat?” Post-a credința lor doar un produs al închipuirii unor inimi zdrobite?” „Dar”, spune necredinciosul, „așa a fost. Ei s'au înșelat să creadă ceea ce doreau să se înșelă”.

Dar dovezile evanghelice nu pot fi înșelate așa de ușor. Când citim cuvintele lui Dumnezeu de bucurie deplină a acestor ucenici primului, când vedem fericirea ce strălucește din ei, când observăm schimbarea strălucită și binecuvântată a inimii în vieților lor credința în înviere, atunci suntem siliți să spunem: „Dacă aceasta e o înșelăciune, atunci e bine să înșelăm cu toții înșelați”. Căci ea a dat acestor oameni lucrurile pe cari sufletul bărbatilor și femeilor moderne are o nevoie arzătoare.

Ea le-a dat putere în locul slăbiciunii,

credință în locul fricii, uleiul bucuriei în locul jalei. Această „înșelăciune” cu privire a Domnului lor i-a făcut în stare să devină cei mai buni oameni și să trăiască cele mai nobile vieți. O „înșelăciune” care poate face așa ceva e vrednică de primit. Ea e îndreptățită de roadele ei.

Dar nu se poate! Trebuie ceva mai mult decât o înșelăciune ca să schimbe atât de radical și atât de feroc pe oamenii. Minciuna nu poate produce adevăr, înșelăciunea nu poate crea caractere nobile. Trebuie ceva real, un adevăr sigur pentru așa ceva. Dar acest adevăr are nevoie, nu de minți indoienice, ci de inimi cari să creadă.

II.

Sufletele credincioase au simțit PREZENȚA și PUTEREA Domnului înviat deatunghiul veacurilor. Pavel n'a fost dintre cei aleși de apostoli, dar el spune: „Mi s'a arătat și mie”. Și viața lui poartă pe ea pecetea acestei arătări. De fapt numai acela poate crede în adevăr în viața lui Isus, care poate spune cu Pavel: „Mi s'a arătat și mie”.

Promisiunea făcută de Hristosul Istoriei a fost îndeplinită de Hristosul. Experienței lăuntrice. Ceice s'au adunat în numele Lui în cele douăzeci de veacuri, au știut că El e între ei.

În locurile ascunse și în închisori, în vechile temple și în catacombe, prin văgăuni și stâncile munților, în satele pierdute și în orașele vestite, sufletele credincioase au știut că El e cu ele.

Sunt mulți bărbați și femei azi pe pământ cari, privind la viața lor din trecut, pot spune: „El a stat lângă mine în cele mai grele clipe ale vieții mele și m'a ajutat”.

II.

Trăim într'o lume ce nu poate scăpa de Hristosul pe care l-a respins și l-a răstignit. Oamenii își bat joc de adevărul Său și fug de prezența Sa; un lucru însă, nu pot face, nu-l pot uita. Lu-

mea nu poate să ăpu de Hristos. Porțile iadului nu-l pot învinge. Într'o tăcere majestuoasă, pe căi simple, dar regești, El se descopere pretutindeni oamenilor și femeilor și atunci e încunjurat de slavă lor.

„Nu pot să-mi explic”, spunea nu de mult un foarte învățat profesor, „cum se face, dar câteori șed și citesc cu atenție Evangheliile, mi se întâmplă un lucru ciudat: mă găsesc deodată în fața Unuia despre care sunt silit să spun: „Cu adevărat, acesta este Fiul lui Dumnezeu”.

O altă mărturisire vine de pe un alt tărâm al vieții. Scena se petrece la plug. Lângă plugurul Cadar e un om a cărui viață fusese ruinată de beție și desfrâu. Dar acum lumina a năvălit în inima lui. El spune: „La amiază plugul s'a oprit în brazdă. Căii au început să-și mănânce porția. Am ingenușiat cu Cadar pe pământul ud. Hristos a venit la noi.eram sigur că e cu Cadar. Știam că stă lângă mine. Prezența lui m'a binecuvântat și m'a învățat cum să trăiesc”.

IV.

În patul din colțul unei camere de spital stă o sârmană femeie tânără; tânără de vârstă, dar bătrână în experiența tristă a păcatului și a suferințelor aduse de el. Își câștigase pâinea pe „stradă”. Dar pe cărarea păcatelor ei a întâlnit un sărac mălurător de stradă, care i-a spus ce făcuse Hristos pentru el și ce putea face pentru ea. În noaptea în care a murit, ea a trimis mălurătorului o bucată de hârtie. Pe ea era scris: „Isus e lângă patul meu și totul e bine”.

Astfel Hristosul drumului galileean e azi Hristosul tuturor drumurilor cari sfârșesc în ceruri și își adună oameni în Impărăția Sa dela Nord și dela Sud, dela Est și dela Vest.

Farul Creștin

revistă religioasă

Anul V. No. 9 1 Mai 1937
Apare de două ori pe lună.

Abonamentul:

Pe un 50 lei, pe 6 luni 25 lei.
In străinătate dublu.

Nu se primesc abonamente
decât cu trimiterea banilor
înainte.

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redacția și Administrația:
Arad, Str. Fabricii 20.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4.

DELA REDACȚIE

Cu ocazia sfintelor Paști, urăm tuturor cititorilor noștri „Sărbători fericite” și mai ales dorim ca fiecare din Dvoastră să aibă păcatele spălate prin sângele Mielului și o viață nouă primită dela Biruitorul morții.

Rugăm pe toți cititorii noștri, că, dacă găsec în orice foaie scris ceva împotriva credinței noastre, să taie afară acest articol și să-l trimeată la redacția noastră. Să ne trimită și numele foii și numărul cu data apariției.

În curând vor apare în FARUL două serii de articole foarte interesante. O serie de articole vor fi despre „martirii creștini” de fr. Lucașa Sezonov și celelalte se vor ocupa cu rugăciunea în viața lui Isus și vor fi pregătite de fr. Dănilă Pascu.

(Urmare din coloana III-a)

bind cerul. Dacă ar vrea, deodată, ar aduna toată creațiunea ca pe o haină, și cerurile ca pe un sul de hârtie. Toată puterea e în mâna Nazarineanului răstignit. Cetele de îngeri se opresc la porunca Lui. Heruvimii și Serafimii I se închină și II ascultă. El, care a fost disprețuit și lepădat de oameni, acum comandă oștile cerești, și e Domn și Rege, slăvit în veci. Are putere peste orice forță din univers. În mâinile Lui sunt frânele tuturor forțelor naturii, le dă drumul, sau le reține, după cum voințe, dând putere și viață la tot ce există. El înhamă vânturile la carul Lui și pune frâu în gura furtunei. În mâinile Lui e puterea care susține și guvernează acest glob, pentru că Tatăl a dat toată în mâinile Lui. „Prin El există toate lucrurile”.

Puterea învierii

Tr. de D. Teodosiu

„Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”.

Mat. 28:18.

Schimbarea din „Omul durerilor” înainte de înviere, în „Domn al tuturor”, după înviere e foarte izbitoare. Înainte de suferință și de moarte, Domnul nostru Isus Hristos era bine cunoscut de ucenicii Săi, și îi se arăta numai într-o formă, ca „Fiu al Omului”, îmbrăcat în hainele Sale de rând. Dar, după înviere, a fost necunoscut în mai multe rânduri, chiar și de cei ce îl iubeau mai mult; și e scris, că odată, mai la urmă, s'a arătat unora din ei într-o altă formă. El a fost aceeași persoană, pentru că Și-a arătat mâinile și picioarele găurite, și Toma chiar L-a pipăit, punându-și degetele în găurile cuielor. Dar cu toate acestea, putem vedea marea schimbare ce s'a făcut în El. Cece a fost muritor, s'a schimbat în nemurire. Asupra lor străluceau câteva raze din slava Lui — slavă care a fost ascunsă în viața Sa din trecut, și a fost văzută numai o singură dată, pe muntele Schimbării la față. Înainte de moarte, El se arăta în public. Stătea în mijlocul cărturarilor și fariseilor, vameșilor și păcătoșilor, predicând Evanghelia mântuirii. Dar, după înviere, s'a arătat numai ucenicilor Săi, odată unuia, altădată la doi, cu altă ocazie la peste cincisute de frați deodată, însă întotdeauna numai ucenicilor. Înainte de moarte, predicile Lui erau pline de pildă, clare pentru sfinți dar adeseori întunecoase și neînțelese chiar și de ucenici. Și-a predat învățăturile în rezumat, pentru că cei mai mulți nu erau în stare să le înțeleagă, așa că multe din adevărurile cele mai însemnate, de abia au fost atinse. Însă după înviere, Domnul nostru n'a mai vorbit în pildă, ci a descoperit ucenicilor Săi cele mai strălucitoare adevăruri. Înainte de moarte, Domnul Isus era întotdeauna între ucenicii Săi. Chiar și cel mai ascuns loc unde se retrăgea, era cunoscut de ei. Dar după înviere, venea și pleca din mijlocul lor la intervale neregulate. Unde a fost în timpul celor patruzeci de zile? Cine ar putea spune? A fost văzut în grădina cu măslini, a călătorit spre Emaus, a mângăiat adunarea din Ierusalim, s'a ară-

tat iarăși ucenicilor la Marea Tiberiului, dar unde mergea după aceste arătări? Venea de neașteptate în mijlocul lor și tot pe neașteptate pleca dintre ei.

Nu era lucru mic a vedea pe Acțus înviat. Mai minunat lucru ca este să-L vezi așa cum este acum. S'El este același Isus, care a fost pe pământ. Blând ca un miel care a fost junghiat, arătându-ne că este același Om: glorificat în ceruri, slăvit pe pământ, având putere peste toate lucrurile. „Toată puterea Mi-a fost dată, în cer și pe pământ”. Când a spus această cuvânt, Isus primise onoarea laudă, cinste și putere, și a fost ridicat deasupra tuturor fiilor oamenilor. El era de acum un Mijlocitor, nu un suferind, un Suvetător, nu o victimă, nu mai era un pios, ci Rege al cerului și al pământului. Totuși, n'ar fi primit această putere, dacă n'ar fi suferit. N'ar fi primit toată puterea ca Mijlocitor dacă n'ar fi lepădat de orice plăcere. Drumul Său spre Tron a fost plin de spini. S'a coborât în groznicile adâncimi ale suferinței, murind cea mai batjocoritoare moarte — moarte de cruce, moarte de criminal, ca să poată primi „toată puterea în cer și pe pământ”.

„Toată puterea”. Domnul Isus a primit dela Tatăl ca răsplată pentru suferința și moartea Sa. Toată puterea. Ce minte poate să priceapă și ce limbă poate să descrie însemnătatea acestor cuvinte! O astfel de știință e prea înaltă pentru noi ca s'o putem înțelege. „Toată puterea”. Puterea existenței în Sine, puterea creației, puterea de a susține tot ce există, puterea tinerii și a distrugerii, puterea închiderii și deschiderii, a răsturnării și ridicării, a morții și a vieții; puterea iertării și a condamnării, a hotărârii și implinirii, și într'un cuvânt puterea de a fi Cap al tuturor lucrurilor. Toată puterea a fost dată în acele mâini cari au fost odată întinse pe lemnul crucii.

„Toată puterea în cer” este a Lui. El are puterea lui Dumnezeu. Ceiace face Tatăl, face și zeu, pentru că I s'a dat toată puterea în cer. Dacă ar vrea să creeze o altă lume, am vedea în nopțile senine o nouă stea împodolită

(Continuare coloana I-a)

Cele șapte cuvinte ale lui Hristos pe cruce

Pe șapte ori a vorbit Domnul cât a stat pironit pe cruce. În fiecare din aceste cuvinte se ascunde o plaură din marea Sa dragoste. De aceea s'a găsit de bine ca, cu ocazia Paștilor, să fie publicate în FARUL șapte articole cari să se ocupe de aceste cuvinte. Aceste articole urmează mai jos. — REDACȚIA

„Tată, iartă-i, căci ei nu știu ce fac”

Acestea sunt primele cuvinte care le-a rostit Domnul pe cruce. Se pare că ele au fost spuse înainte de a fi ridicată crucea în cruce. Poate le-a rostit atunci când celost întins pe lemn, când fețele ceate și criminale îl așezau dur pe cruce, când cuiele treceau fiordate prin mâini și prin picioare șoducând dureri fulgerătoare și stând dușmanii lui rânjeau ferirei cu o fericire nebună văzând-l suferind. Era una din cele mai păate privediști din câte s'au văișit vreodată: cei mai răi oameni vedând cel mai criminal lucru de un pământ. Domnul Isus a privit pă-ei în timp ce îl țintuiau pe cruce a pătruns în sufletul lor, și în să-i urască, i-a fost milă de ei a strigat: „Tată, iartă-i, căci nu iu ce fac!”

Aici vedem așa de bine că Hristos a trăit ce a învățat. Cu câțiani mai înainte, poruncise ucenicilor Săi: „Iubiți pe vrăjmanostri, binecuvântați pe ceice blăstămă, faceți bine celor ce urăsc și rugați-vă pentru ceivă asupresc și vă prigonesc” (Matei 5:44). Și acum, în vreme dușmanii îl pironesc pe cruce, se roagă sincer pentru ei.

A fost ascultată această rugăune a lui Isus? I-a iertat Dumnezeu pe acești oameni? În parte, da. Când Petru a predicat în ziua al Rusalii multimi adunate la logorirea Duhului sfânt, se pare își el băgă de seamă că mulți diniiile cei din fața lui sunt aceiași tări strigaseră: „Răstignește-l! Răstignește-l!” De aceea îi arar, cu degetul și le strigă: „...pe primul acesta... voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor rădelege”, adică a soldaților roneani (Faptele 2:23). Se vede că rla răstignire până acum conlelinta lucrase în sufletul acestor oameni, căci aceste cuvinte au truns ca o săgeată în sufletul ar, i-au cutremurat și i-au înăimântat. Se pare că ei n'au așit răbdare să-l asculte pe Petru înă la capăt, ci când a repetat e. n nou: „...acest Isus, pe care voi ați restignit” (v. 36), au fost o.ăt de „străbunși în inimă” înit au zis: „Fraților, ce să fa-

cem?” Ce le-a spus Petru? Este milă și pentru cei mai mari uci-gași de pe pământ? Da, Petru spune îndată: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre (v. 37—38). Și putem crede că între cei 3000 câți s'au botezat în ziua de Rusalii, au fost mulți dintre cei ce luaseră o parte activă la răstignirea lui Hristos. Aceasta înseamnă că ei au fost iertați de marea păcat pe care l-au făcut, că azi sufletele lor sunt împreună cu Hristos în ceruri și că Domnul e fericit să-i aibă lângă El.

Adică toamai cei ce au vărsat sângele lui Hristos, să fie spălați

de chiar acest păcat prin același sânge!

Ah, iubirea iubirilor! Cine poate să pătrundă în adânciurile acestei dragoste divine?

Să ne prosternem cu umilintă în fața nemărginirii ei și să ne punem toată nădejdea mântuirii în ea.

Iubite cetitor! Ești și tu un dușman al lui Hristos? Lucrezi și tu împotriva Lui? Trăiești și tu o viață care-i împovorează crucea? Iată aici e speranța ta. Și pentru tine s'a rugat Hristos! Și pentru tine a curs acel sânge! Pocăiește-te și botează-te în numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor tale și vei primi darul Duhului sfânt.

„Idevărat își spun că astăzi vei fi cu Mine în raiu” (Luca 23 43)

Mântuirea tâlharului de pe cruce e una din cele mai mari minuni ale Calvarului. El era un bandit de rând. Măinile lui erau mânjite în sânge. Pe fața lui păcatul lăsase trăsături adânci și urâte. Furturile, bătăile și crimele îmbrăcaseră sufletul său în cea mai neagră haină a păcatului. Cum a ajuns acest la cea mai înaltă credință?

Biblia vorbește foarte pe scart. Trebuie să ai pătrunderea sfântă ca să poți vedea lucrurile în toată slava lor. Tâlharul trebuie să fi fost uimit și mișcat de Isus de la început. Vorbele, privirea și purtarea Domnului trebuie să-i fi tulburat mult sufletul. Cu fiecare fapta nouă și cu fiecare clipă trecută pe cruce, Isus creștea înaintea lui și păcatele sale ieșeau tot mai mult la iveală.

Dar lumea dela picioarele crucilor striga, insulta și batjocorea pe Hristos. Și soldații romani au fost cuceriți de acest spirit de prigoană. Fiecare își folosea mintea ca să ghicească o nouă hulă împotriva, Celui din mijloc. Ceva mai mult, această mulțime cucereste și pe unul din tâlhari. E ciudat că el trece de partea celor ce-l țintuiseră pe cruce. Iși sucește capul și din chinuri îi aruncă Domnului o privire și o frază batjocoritoare. În tot acest timp

celălalt tâlhar era nemulțumit că lumea îl batjocorește pe Hristos. Insa când vede că și tovarășul său de crime și insultă pe Isus, atunci nu mai poate tăcea.

— Nu te temi tu de Dumnezeu, îi strigă el, tu care ești sub aceeași osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre, dar omul acesta n'a făcut niciun rău.

Din aceste vorbe se vede limpede că el ajunsese la convingerea că e un mare păcătos. Când spune „fărădelegile noastre”, el simte toată greutatea păcatelor lui. Ah, dacă Hristos ar avea milă de el! Dar el nu merită! Nu poate îndrăzni să-i ceară nimic! Totuși ceva din lăuntru îl împinge să vorbească. Și atunci se îndreaptă sfiicios spre Isus.

— Doamne, adu-ți aminte de mine, când vei veni în Impărăția ta!

O singură amintire îi cere atunci când va veni să domnească peste toată lumea.

Dar iubirea divină e nespus de darnică. Dacă îi ceri puțin, ea îți dă nespus de mult. În timp ce tâlharul aștepta cu răsuflarea oprită, Domnul îl privi dulce, și îi spuse:

(Continuare în pag. 4-a)

— Adevăr îți spun că astăzi vei fi cu mine în rai!”

Ce pace, ce fericire, ce mulțumire au adus aceste cuvinte în sufletul tâlharului! Toate păcatele lui sunt iertate. E mântuit. Încă în această zi va ajunge în împărăția veșnică cu Hristos.

Trecuse ceasul al nouălea. Două suflete sburau pe aripile gândului spre poarta cerească. Miliardele de îngeri îi așteptau

primindu-i cu melodii nevisate de muritori. Poarta se deschise larg ca să intre Izbăvitorul păcătoșilor cu primul mântuit alături de El. Tatăl își deschise brațele ca să primească pe primul fiu pierdut după moartea Fiului Său. Cerul întreg era în sărbătoare...

În acest timp pe coasta muntelui Golgota se pogorau fericiți membrii Soborului satisfăcuți că au sfârșit cu Isus.

Ucenicul preaiubit și mama preaiubită

de Ruby Daniel

„Când a văzut Isus pe mama Sa, și, lângă ea, pe ucenicul pe care îl iubea, a zis mamei Sale:

„Iată fiul tău!”

Apoi a zis ucenicului:

„Iată mama ta!”

Și din ceasul acela, ucenicul a luat-o la el acasă”.

(Ioan 19:26—27.)

Au existat două persoane pe care Hristos le-a iubit, poate, mai mult decât pe altele: una a fost mama Sa și alta a fost Ioan. Biblia nu ne spune că Hristos și-a iubit mama, dar cele câteva cazuri în cari citim despre Hristos și mama Sa, ne arată că El a iubit-o și a respectat-o; a fost o pildă de fiu bun. Dacă Hristos ar mai fi trăit pe pământ, s'ar fi îngrijit de mama Lui, dar știa că nu va mai trăi pe pământ. De aceea a încredințat-o în mâinile unui alt om tânăr care a fost cel mai bun suflet pentru așa ceva. Faptul că în ultimele Sale clipe pe cruce s'a cugetat la fericirea viitoare a mamei Sale, ne arată că El i-a fost devotat cu totul. În alegerea celui cărui și-a încredințat mama, a arătat multă grije și înțelepciune. Căci a dat-o în mâna unui tânăr pe care l-a iubit nespuse de mult.

Cine a fost acest Ioan? Era unul dintre cei aleși. Înțelegem pentru ce Isus și-a iubit mama, căci, pentru oricine, există **numai o mamă**. Nimeni n'o poate înlocui când o pierdem. El nu putea să o aleagă, ci numai s'o iubească, pentru că ea fusese aleasă de Dumnezeu. Dar de ce a iubit El pe acest tânăr mai mult decât pe alții, atunci când erau așa de mulți tineri atrăgători pe cari i-a iubit? A căutat Hristos în față? Știm că nu. I-a iubit pe toți și a murit pentru toți. Dar vedem că din toată mulțimea a ales șaptezeci, din acești șaptezeci a ales

doisprezece; din cei doisprezece a ales trei, pe Petru, Iacob și Ioan și din acești trei a ales unul, pe Ioan. De ce? El a iubit pe Ioan mai mult, pentru că Ioan l-a iubit mai mult. Ioan s'a bucurat de faptul că era numit „ucenicul pe care-l iubea Isus”. L-a plăcut mai mult acest nume decât „Ioan, A-

„Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m'ai părăsit?”

după Dr. Dodd, de Dănilă Pascu

Strigarea aceasta a fost al patrulea cuvânt rostit de Isus pe cruce. Trei trecuseră și alte trei trebuie să urmeze. Împărțim această rugăciune în crucea Lui. Aceasta este partea de sus a crucii, pe când celelalte șase cuvinte pe cari le-a rostit Isus, atarnă trei pe un braț și trei pe celalalt braț al crucii. Strigarea aceasta a fost cea mai sguđuitoare dintre toate. Ea vine din întunerecul fieros care a inundat pământul timp de trei ore. Cu această ocazie, Dionisos din Heliopolis, care nu cunoștea pe Isus, s'a exprimat astfel despre acel întunec: „Dumnezeul naturii suferă sau mașinaria lumii se strică”. De-a lungul acestor trei ore a domnit o tăcere adâncă, apăsătoare, întreruptă de cel mai sfâșietor strigăt al unei inimi frântă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M'ai părăsit?”

Acest strigăt a fost unica plângere, dacă o putem numi plângere, ieșită vreodată din gura lui Isus. El a suferit dispreț și singurătate fără vreun plâns sau vaiet. Păsările cerului și vulpile au vizionat, dar El n'are unde să-și plece capul; totuși nu protestează. El a venit la poporul Său, la rudenii și la prietenii Săi și ei nu l-au primit. A știut că apostolii Lui se vor lepăda de El, totuși

postolul”. El a știut că, în d
acestei legături strânse cu D
nui, stătea cel mai mare h
din univers, — iubirea. Lu
în care trăim a fost întemeiat
dragoste; suntem susținuți și
ziți de dragoste; această leg
principiu a fost scos la iveal
mod strălucit prin venirea
tutorului. Viața Sa a dovedit
lucru. El a așezat totul pe alt
dragostei. Isus spune prin Pa
„Și vă voi arăta o cale nes
mai bună” (1 Cor. 12:31). Știn
aceasta e „calea iubirii”. „Dra
tea este îndelung răbdătoare; c
gostea este plină de bună
dragostea nu pismuiește; dra
tea nu se laudă, nu se umblă
mândrie, nu se poartă necu
cios, nu caută folosul său, m
mănie, nu pune la socoteală
nu se bucură de nelegiuire, ope
bucură de adevăr, suferă teo
crede toate, nădăjduiește to
răbdă toate” (1 Cor. 13:4—7).

nu se plânge. Când L-au băt
L-au scuipat, nu și-a deschis
ra, ca un miel dus la junghro
Dar acum, când fața Tatăluea
întors dela El, mahnirea Lui
are margini și strigă: „Dece
părăsit, Tu, pe Mine?” El a t
să spună: „Înțeleg ca Farise
Saducheii să nu aibă a face
Mine, înțeleg ca apostolii Mem
mă părăsească, dar Tu, Tu
Meu, și Dumnezeul Meu, (S
M'ai părăsit?” Se pare că cre
cioșia, caracterul, promisiu
lui Dumnezeu, care L-au spri
acum vor să-L părăsească.

„Din toate experiențele v
Mele, acum am nevoie mai us
re de ajutor. În timpul ispi
din pustie, au venit îngeri și l
servească. În noaptea trecu
Ghetsemane a venit un inge
Mă întărească. Dar, „dece
părăsit, Tu, acum?”

Dece această singurătate s
izolare, când o singură rază
ței lui Dumnezeu ar împ
toată agonia? Dacă Isus a fi
bat: „dece”, atunci cum pute
descoperim noi acest mister
această taină zac urmările
tului și procedul lui Dum
față de păcat. El nu se poater
păca cu păcatul. Intre Dum
și păcat nu poate exista năi

(Continuare în pag 5-a)

invenție. Și, fiindcă Isus a fost cut păcat pentru noi, Dumnezeu a trebuit să se întoarcă dela. Cum s'a putut face că Cel ce a cunoscut păcat să fie făcut păcat, este unul dintre cele mai ascunse taine. Totuși aceasta este taina, pentru că Cuvântul spune: „Păcatul a fost asupra Lui, dar nu în El”. Nelegiuirea noastră a tuturor a fost aruncată asupra Lui. El a purtat păcatele noastre în corpul Său pe lemn și Dumnezeu și-a întors dela El fațim numai atunci când a stat în fața lui păcătoșului.

„Mi-e sete!”

de L. L. Sezonov

(Ioan 19:28.)

Pe al cincilea cuvânt al lui Isus pe cruce. El se află pe cruce de câteva ceasuri. Arestarea lui Isus a luat loc Joi după miezul nopții; fu judecat de preoți înainte de răsăritul soarelui, judecata lui Isus a durat cam până la ora 9 după care Isus a fost dus spre locul de execuție. Răstignirea sau moartea pe cruce a avut loc între orele 12 și 14, iar moartea lui Isus a survenit după masă la orele trei și după înfrângerea Lui s'a făcut în aceeași zi înainte de apusul soarelui. Să notăm că în timp de câteva ceasuri Isus a fost arestat, judecat, condamnat, executat și înmormântat!

În ultimele ceasuri de pe cruce Isus, care știa că acum timpul s'a sfârșit, ca să împlinească Scriptura, a zis: „Mi-e sete”.

Aceste cuvinte ne descoperă multe lucruri din viața lui Isus. Întâi, Isus întotdeauna a vrut să împlinească Scriptura și Dumnezeu. Toată viața lui Isus de treizeci și trei de ani și jumătate, — cu nașterea și botezul ei, călătoriile și minunile Lui, învățăturile și viețuirea Lui, suferințele și moartea Lui — a fost o treagă desfășurare a voiei lui Dumnezeu. Câți dintre noi putem să spunem că în viețuirea noastră zilnică Scriptura și voia lui Dumnezeu se împlinesc!

Al doilea lucru pe care cuvintele „Mi-e sete” ni-l descoperă cu privire la viața lui Isus, e că Isus întotdeauna a fost cu totul absorbit și cufundat în facerea voiei lui Dumnezeu. De câteva ceasuri Isus se află pe cruce și uită de lipsurile Sale trupesti și tocmai la urmă își aduce aminte. Așadar, ca în cazul femeii samaritanice, Isus uită lipsurile, foa-

Suferința trupestă n'a fost destulă ca să ispășească păcatul. Plata păcatului este moartea și moartea înseamnă despărțire de Dumnezeu, adică moartea a doua. Isus a trebuit să poarte în acel moment cea mai aspră pedeapsă a păcatului, adică separarea de Dumnezeu. Ce experiență poate fi mai înfricoșătoare, decât cea a unui suflet părăsit de Dumnezeu? Atunci, cu cât mai adânc, Cel mai simțitor Suflet, a trebuit să simtă fiorul și chinul singurătății, când Dumnezeu și-a întors spatele spre El și a plecat!

mea, oboseala și setea atunci când îndeplinea voia lui Dumnezeu.

Apoi, o altă lecție din aceste cuvinte este uitarea de tine a lui Isus. Cât timp a fost pe cruce, Isus a vorbit de șapte ori. Dar din șapte numai odată s'a gândit la Sine. Tot timpul Isus a fost absorbit fie în rugăciunea către Tatăl său... în grija Lui pentru alții, ca mama Lui, tâlharul, etc. Priviți și vedeți ce pildă de răbdare și dragoste și ce spirit de lepădare de sine avem în Isus. În viața lui Isus, Dumnezeu ocupa primul loc, aproapele al doilea loc și „Eu” Lui al treilea loc. Cum sunt aranjate lucrurile în viața noastră? Ni se spune că bogatul nebun s'a așezat pe sine în primul, al doilea, al nouălea și în toate lucrurile. El a scos afară din viața și averea lui atât pe Dum-

nezeu cât și pe aproapele. Care și cât loc ocupă Dumnezeu și aproapele în viața noastră?

În sfârșit, cuvintele „Mi-e sete” descriu și cruzimea de fiară neîmblanzită a omului. Oamenii din jurul crucii au refuzat să asculte cererea Lui, după o picătură de apă, și astfel, în loc de o cană cu apă, I-au întins un burete plin de oțet!

Domnul și astăzi încă strigă „Mi-e sete”. În viața celor răci, nebagati în seamă, simpli și uitați de oameni, Isus strigă: „Mi-e sete” de ajutorul, vizita, sprijinul și mângâierea voastră. Căci este scris: „Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut... Doamne, când fiindu-Ti sete, și Ti-am dat de băut?... Drept răspuns Isus va zice: „Oridecâteori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mi-e le-ati făcut”.

Probabil că și azi Isus strigă în zadar și, în loc de apă, capătă oțet, în loc de laudă, înjurătură și în loc de dragoste, ceremonii și forme. Isus însetează după dragostea, rugăciunea, slujba și sfântă viață a victorilor noastre față de El și lucrul Său pe pământ.

Dar lui Isus îndeosebi îi este sete după sufletele celor pierduți. El e păstorul care lasă cele nouăzeci și nouă de oi și caută pe cea răătăcită. De aceea oridecâteori sufletul oricui păcătoș, împins de o pocăință sinceră și a credință vie, se întoarce la El, atunci Duhul setos al lui Isus este satisfăcut.

„S'a sfârșit...!”

de Jean Stănescu

(Ioan 19:30)

Oamenii mari au lăsat omenirii întotdeauna cuvinte mari. Aceste cuvinte sfâșietoare rostite pe lemnul crucii de Domnul Isus, ne obligă să ne descălțăm înălțămîntea și să ne prosternem în țărână.

Ele au străpuns cerul, ca să împace pentru veșnicie pe om cu Dumnezeu. Ele înlănuiesc rotunjimea pământului, vestind anul de mântuire, omenirii pierdute în păcate. Și tot ele coboară adânc în vârtoarea iuptei între lumină și întunec, ca să răpească prada din ghiarele morții.

„S'a sfârșit...!”

Ce s'a sfârșit? O viață minunată de frumoasă și de sfântă. Niciodată n'a vorbit și n'a trăit

ca un om, ca Fiul Omului. Nașterea Lui în staulul din Betleem, pentru faptul că „nu era loc pentru El”, simboliza o viață cu totul deosebită de restul omenirii. La Nazaret, în atelierul tatălui său adoptiv, Isus a învățat să asculte și să muncească. Ca bărbat, a trăit din plin în mijlocul poporului, pe care l-a iubit și l-a servit. Glasul Său divin, revărsa valuri de cuvinte de viață, ce trezeau pe păcătoși, tămăduiau bolii, înviau morți. Ca „om al durerilor”, El, fără umbră de păcat, a știut nu numai să compătimească pe cei îndurerați, dar suferința lor era și suferința Lui. Fără a se gândi la Sine, la inte-

(Continuare în pag. 6-a)

reșele și binele Său, s'a apropiat de cei bolnavi, săraci, căzuți în disperare; pe toți i-a ajutat, pe nimeni n'a respins.

În noaptea cea grea a suferinței, după ce trecu prin teascul din Ghetsemani, îndură tăcut, toate înjosirile, toate nedreptățile, toate chinurile morale și fizice. Minunata Lui suferință, stoarse din pieptul lui Pilat strigătul: „IATĂ OMUL!” Spinarea e brăzdată de răni adânci; capul e străpuns de spini neîndurători; mâinile legate în sceptrul domniei — băț al batjocurei; umerii poartă mantia ce i s'a aruncat cu dispreț, și El, Fiul lui Dumnezeu, e supus batjocurei oricărui trecător.

Trecu și asta. Colo sus, pe lemnul crucii ridicat pe Golgota, stă atârnat Omul, desfigurat de suferinți fără de nume. Pământul l-a izgonit — cerul nu-L primește. „**Dumnezeul Meu! Dumnezeul Meu! pentru ce M'ai părăsit?**” „S'A SFĂRȘIT...!”

Luptase,
suferise,
biruise!

Astfel, s'a împlinit șiragul făgăduințelor. El e Afla, El e Omega. De când vorbise Dumnezeu șarpelui, de atunci, dela prima făgăduință dată de Creator primilor oameni ce păcătuiră, un dor nestins străbătea omenirea. Era dorul după mântuire. „Străjerule, cât mai este din noaptea?” este întrebarea arzătoare pe care o punea poporul profetilor vechiului Așezământ.

Și toate simboalele date de Dumnezeu poporului izraelit, și anume: cortul mărturiei, mielul pascal, șarpele de aramă, stâncea ce da apă în pustie și altele, erau toate îndreptate spre Mântuitorul, ce trebuia să îplinească promisiunile lui Dumnezeu.

Apoi, când Ioan botezătorul rosti: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”, el zărise cu ani înainte, ceace se împlini pe Golgota.

„S'a sfârșit!” Să ne descăltăm încălțăminte și să ne închinăm cu smerenie, căci toate făgăduințele pe cari le-a dat Dumnezeu omenirii prin profeti, sunt împlinite în Isus Hristos.

S'a sfârșit lupta, urmează biruința. Prăbușirea atât de groznică a nădejdiilor puse în Mântuitorul, atunci când El sfârși atât de sfâșietor era numai închis-

puită. Prințul lumii a cerut și dela El, tributul morții. Părea că Leul din Iuda a căzut străpuns. Era închipuirea... Moartea lui Hristos însemna marșul vieții. Prin moartea Sa, a deschis tot ce era închis.

Și astăzi, acest nebiruit Viteaz, luptă și învinge prin înfrângere. Printr'o inimă zdrobită, frântă, El aduce viață nouă. Prin sânge-roase prigoanei, El chiamă la viață o Biserică vie.

Și pe tine, cititorule, vrea să te ducă la biruință, prin înfrângerea omului tău vechi și eului tău bun. Chiar de te-ar stăpâni șapte demoni, atunci când privești cu credința ta slabă spre El, și când îi atingi cu suspinul tău sfâșietor, e clipa mântuirii tale în Isus Hristos.

Isus ne-a împăcat pe cruce. Împăcarea între Dumnezeu și om este idealul pentru care a trăit și a murit Mântuitorul. Orice am face, nu există alt mijloc de împăcare cu Dumnezeu decât sângele sfânt al Mielului lui Dumnezeu vărsat pe cruce. Această faptă a dragostei sale ne-o putem ilustra mai bine prin gestul nobil al mamei muribunde, care, cu ultimele ei sforțări, unește deasupra trupului ei ce se stinge,

„Tată, în mâinele Tale îmi încredințez Duhul!”

de Dumitrașcu Marin

În cele șapte cuvinte de pe cruce, rostite de Domnul Isus, putem vedea cum, și în cele din urmă clipe ale vieții Sale pământești, trăiește Biblia, cuvântul profetit cu privire la El și lucrarea ce avea să facă.

Fiecare din aceste șapte cuvinte rostite de Domnul în cele mai grozave chinuri, are pentru păcătosul care dorește mântuirea și o caută prin credință la crucea Lui, înțelesul deplinei și veșnicei mântuirii.

Primul cuvânt rostit pe cruce începe cu cuvântul: „Tată!” și ultimul cuvânt este iarăși strigat de Domnul cu putere: „Tată, în mâinele Tale...”

Zidul și norul păcatelor noastre, care pentru un scurt timp îi ascunsese fața Tatălui și care pentru prima dată în firea lui Dumnezeuască se simțise despărțit de Tatăl și-L făcuse să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M'ai părăsit”, căzuse; și El spune ultimele cu-

măna tatălui, cu mâna fiului, D
au fost înstrăinate ani dearamă a u

Astfel, prin acest Dumnezeu a în
„s'a sfârșit!”. Hristos ne-a l
păcatul făcându-se El singur i
cat. Chitanța marilor noastre zătu
torii, pe cari nu le-am fi pnel
plăti niciodată față de Dum E
zeu, Mântuitorul a sfâșiat-o i
acel „s'a sfârșit!”

Dar acest strigăt, mai ri 4,6
o învinuire zdrobitoare împotr
noastră. Mai putem trăi în n
iul păcatului, când „s'a sfâr
o asemenea viață pentru noi? 1,
putem trăi o viață înjumătă
o viață fărăarnică când s'a je
atât de sublim Fiul lui Dum
zeu? Această învinuire zdrobi
re se ridică împotriva celor ce
tore spatele acestui divin M
tutor, și i se împotrivesc cu
dărjire. Acest strigăt, se ridic
o învinuire zdrobitoare, împotr
vieții pe care o trăiește lum
când Isus, sublima lui jertfir
învățătură e izgonită din soci
te, din politică și din celelalte
râmuri ale vieții.

Hristos a sfârșit, pentruca
să începem. Și anume, să în
nem o viață nouă, curată, sfâ
desbrăcată de egoism și pusă
slujba lui Dumnezeu și apro
lui nostru.

vinte pe cruce strigând: „Tată, sâng
Planul de mântuire, întotsoar
de Dumnezeu Tatăl, a fost pe
plin dus la îndeplinire de Dum
zeu Fiul. Cerul închis prin mung
cultarea întâiului Adam, este
schis acum pentru totdeauna
ascultarea celui de al doilea n x
dam”. Jertfa pentru deplina în n
șire a păcatelor a fost adusă obic
tă pentru totdeauna și acumara
rul este gata să primească în
pe Cel ce de bună voie și din roșu
goste pentru oameni îl părăs

„Tată, în mâinele Tale îmi credin
credințez duhul”, sunt ca și da
viutele unui copil care, despan l
de Tatăl său pentru un timp, ind
nou îl întâlnește și i se arupe
în brațe strigând tare: „Tatăând

„Tată” îl numise la etatea
12 ani. „Tată” îl numise adiet
oricând vorbea oamenilor descur
El și în cele din urmă spune docu
nicilor Sai: „Am ieșit dela Tpent
și am venit în lume; acum las e cu
mea, și mă duc la Tatăl”, pun

(Continuare din pag. 7-a)

O MINUNE VECHĂ ȘI VEȘNIC NOUĂ

O lăinică și apăsătoare liniște cobora încet din înălțimile văzduhului întunecat, fluturându-și aripile negre peste întreaga fire adormită. Nici o scântee de lumină, nici o mișcare. Ulitele cetății sfinte puse. Pământul întreg părea cufundat într-o nepăsare dureroasă.

Undeva, totuși, prin zăbritele dese ale unei ferestruici, străbat raze firave de lumină. Acolo mai veghea cineva. Un grup mic, cu fețe palide, îngrijorate, s'a adunat șoptind în taină, în dosul ușii zăvoaite. Povara fricii și a îndoielii apăsa greu pe umerii credinței. Chinul li se citea din ochii tulburi.

Deacum speranța falnicului Israel s'a stins. Steaua gloriei lor a pălit, visul atât de mult așteptat s'a spulberat în vânt.

Umbra svetlă a unui tânăr se desprinsese de lângă o coloană a odăii. În ochii lui vioi jucau raze de speranță.

— „El a spus, frați, că moartea nu-l va răpi omenirii — și vocea-i tremura de emoție. S'a împărtășit din cupa durerii nemărginite, pentruca să ne rupă o cărare spre veșnicii prin desigurul fărădelegilor. El e viu și va fi în veci”.

Trupul mlădios se înălță parcă, ochii scânteau de razele bucuriei și vocea limpede deveni mai puternică, mai hotărâtă. O clipă de tăcere, apoi un mormur surd de desamăgiri crunte și de neînțeles își pierdu ecoul printre arcadele înalte. — „Da, așa a zis El. Totuși...”

Un cap negru și apăsător de durere se înălță încet dintr'un colț al odăii. Două flăcări aprinse tăsniră de sub genele stufoase și buzele arse șoptiră încet: „Da, așa a zis El, totuși eu m'am lepădat”. Și capul îi căzu pe ziele.

Încet, perdeaua noapții se ridică și un vânt ușor risipi ceața întunecoasă. De parte, spre soare-răsare, o fășie slabă de lumină. Părea că o mână divină a tras pe boltă cu un condei aurit. Micul grup se strecură în strada pustie și se risipi în tăcere, ducând cu ei, nedestegat, enigma Cuvântului Intrupat. Doi din ei zăbovesc o clipă în ușă șoptind, apoi, cu pași încetiși; sovăelnici, se îndreaptă împreună spre poarta cetății. Tânărul vorbitor și bărbatul îndurerat.

Pași grăbiți răsună pe caldarâmul spălat de puhoiul de alătăieri. La colțul uliței se ivi chipul gingaș al Mariei din Magdala. Când îi zări, flutură mâna dreptă în vânt și alergă, strigând cu o negrăită fericire: „A înviat Domnul, a înviat! L-am văzut!” Din ochii ei înțeleseră că minunea s'a împlinit. O clipă, și cei doi se pierdută ca umbre fumurii, gonind spre mormântul proaspăt săpat. Apostolul Iubirii și Apostolul Căinții, alergă să vadă Speranța Lumii reînviată.

Între ea o căprioară de munte, tânărul apostol își lăsă în urmă tovarășul indu-

rerat. Cu picioarele ude de rouă, cu răsuflarea lăuată, ajunse. Pecetea ruptă, piatra grea rostogolită. O teamă neînțeleasă îl pironi la ușa grotei. Sosi și tovarășul său. Intrară încet pe piatra dură. Mormântul gol. Giulgiu, cu care a fost învelit, zăcea pe jos... Deodată, un glas plăcut isbi urechile celor doi prieteni. Un slujitor ceresc se ridică de lângă piatra rostogolită. „El nu este aici, a înviat. Mergeți, căci vă așteaptă în Galilea”.

Cei doi se priviră adânc. Un zâmbet de triumf lumină obrajii aprinși ai tânărului și pieptul îi tresălta de o bucurie fără margini. „Maria a avut preplăte, eu a vorbit cu El” — șopti cu căldură — „El e viu”.

Petru rămase nemişcat. Cele dintâi raze aurite ale bătrânului soare, se desfătau sburdatic în pletele sale negre. Un oftat adânc isbucni din pieptul sbucit-mat și boube grele de lacrimi fierbinți se rostogoliră de pe obrajii oșiiți, înfrățindu-se cu picurii argintii de pe iajiștea grădinii.

„Hristos a înviat, și, cu El, suntem și noi vii în veci, de veci”.

AMELIA DELACRIS

ȘTIRI

BISERICA DIN ARAD-ȘEGA a ținut în 18 Aprilie înmormântarea fratelui Dumitru Bulzan. Au vorbit frații: Mihai Iovin, Mihai Munteanu, Ioan Teretean, Alexandru Imbroane, I. Cocuț, etc. și a cântat muzica bisericii din Pârneava și corul bisericii din Șega.

SOCIETATEA FEMEILOR BAPTISTE din Lupeni a avut în 14 Martie o frumoasă serbare, cu un program bogat, condusă de sora Eva Tândrău.

ÎN ANGLIA s'au dus, în ultimii ani, tratative pentru unirea mai multor confesiuni protestante. Baptiștii au ales un comitet care să studieze această problemă. Acest comitet a dat un comunicat prin care arată că baptiștii nu se pot uni cu nici o altă confesiune protestantă. Sunt înșirate multe cauze. Dintre toate însă, cea mai mare e bozezul cu toate urmările lui pentru primirea membrilor și viața spirituală a bisericii.

ÎN FUNDENI, jud. Călașara, s'a ținut, în 21 Martie, deschiderea casei de rugăciune baptiste. Serviciul dinainte de masă a fost condus de fr. Ilie Andea, conducătorul bisericii, iar serviciul de după masă și de seara de fr. Gligor Cristea, predicator. Au luat parte și frați din satul vecin.

GUVERNUL NATIONALIST din Spania a dat un comunicat, prin care spune că bisericile evanghelice protestante din teritoriul ocupat de el, au aceeași libertate ca și catolicii.

3. După ce a sorbit paharul pă-
a ultima picătură, după ce pu-
a întunecului și a morții au
înfrânte. El a înfipt steagul
între noi și Dumnezeu cu
gâtul de biruință: „Tată, în
nele Tale...” Și acest duh pe
El l-a încredințat Tatălui, a
trimis în inimile noastre prin
și noi putem striga: „Tată!”
4,6.

grozav este pentru cei ne-
lincios să cadă în mâinile
nezeului celui viu, Evrei
1, dar cât de fericit este cel
tuit prin credință în jertfa
nului Isus. El poate, chiar
El se lasă întunecul durerii
clipei de trecere din această
a, să strige cu încredere și de-
biruitor: „Tată, în mâinile
îmi încredințez duhul”,
t. 7,55—60.

minunat e să ai un astfel de
tutor! Cetitorule, ai primit
pe Domnul Isus ca Mântuitor
tău personal? Dacă da, a-
ci poți striga prin El: „Tată”;
nu, atunci grăbește-te și pri-
te-L până încă nu-i târziu.

Golgota

în drum de blesteme bătut,
nărăcini ce dau fiori,
zore rar s'au abătut
drum Arabii călători,
tă numai s'a văzut
lori pe el să fi crescut.

sânge și sudoare plin,
soare ars și insetat,
cap cunună — având de spini
bruce în spate, — a urcat
munga coastă cel mai blând
meș ce s'a văzut mergând.

în chip... senin la gând...
în miel divin: tăcut, smerit...
bicu și hule ajungând,
ara grea l-a prăbusit,
ci sub El stânca înflori
roșul picurilor vii.

eruce pironit l'au pus
dat oțet și l'au împuns.
ân ie-a zis nimic... De sus
indu-i blând sublimul Uns, —
pe copii, indusotat, —
ându-i, capu și-a plecat.

șet cum gândul n'a cuprins
scurge sângele bogat
locul de-arsiță aprins.
pentru-al meu și-al tău păcat
ceruri aburi calzi se scurg
un bun miros: jertfă de-amurg.

G. PONETTI.

ADEVĂRAT C'A ÎNVIAT

de Mihai Vicas

„Dar acum, Hristos a înviat,
pârgha celor adormiți”.

I Cor. 15:20.

Faptul că Hristos a înviat e dovedit foarte bine. Era de lipsă acest ca lucru să stea mai presus de orice îndoială, deoarece el e temelie credinței noastre sfinte. Domnul s'a îngrijit ca această temelie să stea neclintită și pentru aceea s'a arătat, după înviere, aceluia care l-au cunoscut bine înainte moarte și cari puteau adevări acest fapt.

Dacă s'ar fi arătat unor străini, ei ar fi putut spune că au văzut pe cineva asemenea lui Isus, dar n'ar fi știut să arate limpede că acesta e același cu care a murit pe Calvar. Dar, fiindcă s'a arătat lui Toma, căruia i-a poruncit să-și pună degetele în locul cuielor, a adevărit pe deplin învierea. Sa print'un martor vrednic de încredere și deci știm că nu s'a făcut nicio înșelăciune.

„Pipăiți-mă și vedeți că însumi Eu sunt”. Aceasta e provocarea că e același, o provocare, ce e cu atât mai prețioasă, cu cât e făcută unor oameni cari îl cunosteau bine. Acești martori sunt niște bărbați cari n'au câștigat nimic prin mărturia învierii, ci au pierdut totul, până și viața. Ei erau oameni neînvațați, cari nu se pricepeau la lățirea unor înșelăciuni. Ca ei să fie convinși, Mântuitorul li s'a arătat mai multeori.

Apostolul Pavel ne vorbește despre un șir întreg de arătări ale Domnului Isus. „S'a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. După aceea s'a arătat la mai mulți de cincisute de frați deodată, dintre cari cei mai mulți trăiesc până acum, iar unii au adormit. După aceea s'a arătat lui Iacob, apoi tuturor apostolilor. Iar mai pe urmă de toți mi s'a arătat și mie, ca unui născut înainte de timp” (I Cor. 15:5—8).

Câte întâmplări din istoria lumii nu sunt atât de dovedite ca și învierea lui Hristos?

Dacă n'am crede că Hristos a înviat, așa cum spun unii, am putea pune la îndoială toate și să spunem cu David: „Tot omul e mincinos”. Ar trebui să nu mai credem nimic din ce ne spun cărțile și învățații și nici ce ne spune cel mai bun prieten al nostru.

CHRISTOS A ÎNVIAT

I.

Erai ieri la Caiafa, Isus, batjocorit —
Te duc de acol la Ana, Te sculpă și Te bat,
Iar Tu, ca cel mai mare, stai astăzi umilit
În fața omenirii și'n fața lui Pilat.

II.

Te-au dus ca pe un nemernic cu mâinile legate
Ți-au strâns o Tale oase în onțurile reci
Ei, cei mișei, fânțe cu totul blestemate —
Li va urma blestemul și'n viețile de veci!

III.

Ei nu Ți-au dat odihna ce Tu împărțiai în suflet
Și nici Iubirea sfântă nu Ți-au împărțit
Ei palmi Ți-au dat și suflă, iar Tu le-ai dat un zâmbet, —
E zâmbetul ce poartă un cer desăvârșit.

IV.

Din ura lor cea mare, Ți-au pus pe cap un spîne
Iar pamele lor grele loveau în fața Tu
Ei nu Te credeau Fiu, și nu vedeau în Tine
Țe cel mai sfânt din ceruri, — Divinitatea Ta!

V.

Te-ai dus — și'n agonia turbată răzburării
Și'n pocnete de bice Ți-aruncă crucea'n spate,
Iar Tu, Divinitate și Rege al îndurării,
Zâmbind sub lovitură, le-ai spus — că sunt iertate.

VI.

Cu canecă bat ritmic sîmstră meodie
Iar carnea Lui străjunsă-i de fiorosul cui,
Și sângele Lui cade nevinovat pe glic,
Pe cruce, — curge sânge din trup, din carnea Lui!

VII.

E sângele ce curge de-apururi pe Golgota
Iar cuiete sunt veșnic înfipt'e'n corpul sfânt,
Și fierca și otrava ce băntură-I fost-a
Va fi de-acum blestemul ce duce spre mormânt!

VIII.

Isuse! Trupu-Ți moare pe cruce, — ca scînteia
Cînd palidă se stînge sub rece strop de apă...
La poala crucii plînge în hohote — femeia —,
Iar soarele se stînge, catapeteasma crapă!

IX.

Ne-ai părăsit, Isuse: — de noi Te mai apropii?
Va mai pluti vrecodată în inimi glasul Tău
Vei sta o veșnicie în recea piatră a gropii?:
O, nu!! Vei învia de sigur, Ți-e Tată Dumnezeu!!

X.

Și-a treia zi, Tu, Doamne, în zori de dimineață
Ți-ai arătat lumina, puterea, — Te-ai sculat!
Ai învîit infernul descătusînd viața,
Iar azi în cer se cîntă — Hristos a înviat!

IONEL BOLEA

De aceea credem că cel mai dovedit fapt din istoria lumii e învierea lui Hristos.

Ah, cât trebuie să ne bucurăm că mântuirea noastră atîrnă de

Hristos cel răstignit și învîiat
tîrnă de acest adevăr ce nu
te fi surpat, că Hristos s'a
din morți și s'a făcut temelie
dînteii noastre!

NOUA DECIZIE

tă de Onor. Ministerul Cultelor și Artelor

n crezut bine să publicăm în JURNAL noua decizie dată de R. Ministerul Cultelor pentru ca să ajungă în mâinile tuturor fraților. Lăsăm afară numai colul cu privire la asociațiile joase interzise.

CAP. II.

recunoașterea asociațiilor religioase.

T. II. — Nici o asociație (grupare) oasă nu va putea să funcționeze, membrii ei nu vor putea mărturisii public o doctrină religioasă și nu vor exercita un cult public, dacă nu va fi în prealabil în acest scop o recuzare și o autorizație din partea Ministerului Cultelor și Artelor, dată în conștință deciziei de față.

Or se vor contraveni acestei dispoziții se aplică măsurile prevăzute în art. 3 din prezenta decizie.

T. III. — Pentru obținerea recuzării unei asociații religioase se cere un număr de cel puțin 100 membri ai cetățenii români, majori, capi de familie, dovedind oficial că nu mai aparțin nici unui cult, care se bucură de exercitarea tuturor drepturilor civile și politice. Înainteze Ministerului un memoriu cu cererea unui statut de organizare a adunării locale a acestei asociații. Cererea pentru recunoașterea religioasă urpunde semnături legalizate de a sutea legală și va fi însoțită de acte ale care să confirme calitățile cerurii acest articol.

Un număr minim de cetățeni, se pot ni în prealabil conform legilor pentru înregistrarea publică, spre a discuta meul de credință și de practici rituale. Se fixează principiile de organizare ale comunității locale.

CAP. III.

Asociațiile religioase recunoscute anterior.

ART. IV. — Organizațiile locale ale asociațiilor religioase recunoscute de Ministerul Cultelor și Artelor prin decizii anterioare, adică adventiștii de ziua și Creștinii după Evanghelie, vor putea continua activitatea lor, cu condiția să se fi conformat întru totul dispozițiilor de față.

Primele trei luni ale intervalului de timp menționat în alineatul precedent, organizațiile actuale locale, recunoscute de Ministerul Cultelor și Artelor, vor putea acestui Minister statutul lor de organizare locală cu toate datele prevăzute în prezenta decizie, pentru reînnoirea autorizației de funcționare.

Localitățile locale care nu se vor supune acestor dispozițiuni și acelea care nu obțin reînnoirea autorizației de funcționare vor fi oprite de a funcționa, ca lor de rugăciuni vor fi închise, iar membrii lor li se vor aplica măsurile prevăzute în art. 1 din această decizie.

ART. V. — Baptiștii din Vechiul Regat din Basarabia, până la unificarea regiunii baptiste prin lege, pe întreaga țară vor supune prevederilor acestei decizii.

Baptiștii din aceste teritorii, care aveau statutul la punerea în aplicare a legii vor regimul general al cultelor, înscrise în registrul persoanelor juridice,

și vor putea menține aceste organizații, cu condiția de a-și pune statutele lor în concordanță cu dispozițiile acestei decizii, a le trimite Ministerului Cultelor și Artelor și a obține dela acest Minister reînnoirea autorizației pentru funcționare.

Pentru îndeplinirea acestor formalități se acordă un termen de șase luni.

ART. VI. — Comunitatea baptistă, prevăzută de art. 53 din legea pentru regimul general al Cultelor, își menține dreptul de a se organiza în teritoriile județelor menționate în cererea sa, înregistrată sub Nr. 52530-1927, cu condiția de a-și pune în concordanță statutul aprobat prin Jurnalul Consiliului de Miniștri Nr. 2680 din 21 Noiembrie 1927 cu dispozițiile legii pentru regimul general al Cultelor și ale deciziei de față și a-l înainta Ministerului Cultelor și Artelor pentru o nouă aprobare.

Cetățenii baptiști din celelalte județe ale Transilvaniei se vor putea organiza în comunități, fie pe temeiul statutului prevăzută de art. 53 din Legea Cultelor pusă de acord cu această lege și decizie, fie pe temeiul dispozițiilor din această decizie.

Toate organizațiile locale baptiste din Transilvania și județele vecine, recunoscute și autorizate pe baza unui statut aprobat de Minister, vor trebui să obțină o nouă aprobare a statutelor lor de organizare, în termen de șase luni dela publicarea prezentei decizii în Monitorul Oficial, în termenul și cu îndeplinirea condițiilor din art. 3 al acestei decizii.

ART. VII. — Predicatorii asociațiilor religioase recunoscute de Minister, cari au obținut numai autorizații personale, provizorii, vor trebui să ceară reînnoirea autorizației în condițiile art. VIII din această decizie.

ART. VIII. — Pentru autorizarea unei filiale, Asociația religioasă autorizată de care depinde, va înainta Ministerului Cultelor, cererea unui grup de cel puțin 50 credincioși, cari îndeplinesc condițiile și calificarea de la art. 11 al. 2 și 3 din această decizie, dovedite cu acte, împreună cu următoarele acte:

1. Un tablou cu numărul, numele, prenumele, domiciliul, naționalitatea, originea etnică, starea civilă și starea profesională a membrilor comunității locale.

Datele din tablou vor fi vizate și certificate pentru exactitate de autoritatea locală, căreia i se vor da la cerere orice acte va crede necesare pentru viză și certificare oficială.

Rubricile din tablou vor cuprinde numărul, data actelor și autoritatea care le-a emis.

Starea profesională se va aproba cu dovada ofiterului stării civile, prevăzută de art. 45 alin. 5 din legea pentru regimul al Cultelor.

Copiii sub 18 ani vor fi trecuți la numărul de ordine din tabloul părinților. Cei ce sunt prin naștere membrii unei asociații religioase recunoscute, vor face dovada situației lor religioase cu extrasul oficial de pe actul lor de naștere.

2. Dovada oficială că dispun de un local propriu o casă de rugăciuni, care să îndeplinească condițiile de salubritate cerute de regulamente sanitare locale.

3. Dovada oficială că localul destinat casei de rugăciuni se găsește la o depărtare suficientă și nu pe aceiași stradă cu locașurile de rugăciuni ale altor culte, pentru a se evita orice manifestații ostile reciproce.

4. Dovada oficială că în localitate se găsește un cimitir comunal, sau dovada că asociații religioși dispun de un teren propriu înființării unui cimitir al lor aparte.

Imobilele prevăzute la art. 3 și 4 pot fi

achiziționate pe numele unui asociat și puse la dispoziția comunității printr-o declarație cu semnătura legalizată de autoritatea locală.

ART. IX. — Ministerul Cultelor și Artelor, examinând actele înaintate, în condițiile articolului precedent și găsindu-le în conformitate cu legea Statului, poate acorda autorizația de funcționare acelei filiale.

Ministerul poate aduce modificări statutelor pentru organizarea și funcționarea asociațiilor și filialelor.

Autorizațiile acordate de Minister se vor da pe formulare tip și se vor trimite în câte un exemplar: asociației respective, filialei, prefecturii și legiunii de jandarmi a județului, postului de jandarmi și primăriei sediului central al comunității autorizate.

Prefecturile și legiunile de jandarmi vor forma dosare aparte de aceste autorizații pentru ținerea în evidență și controlul asociațiilor religioase și al filialelor.

Asociațiile vor înainta la finele fiecărui an Ministerului Cultelor câte un tablou suplimentar de membrii noi înscrise și cu arătarea datelor prevăzute la art. VIII pct. 1 din această decizie. Deosemena vor trimite și un tablou al membrilor cari au eșit din asociație.

ART. X. — Asociațiile religioase autorizate nu pot înscri printr-o membrii lor decât persoane care fac dovada că au îndeplinit formele legale pentru ieșirea din cultul avut anterior sau dovada că au aparținut prin naștere unei asociații religioase autorizate.

Călcarea acestei dispoziții atrage după sine retragerea autorizației de funcționare a comunității și pierderea dreptului de a redobândi o autorizație de funcționare, în afară de sancțiunile penale, prevăzute pentru acest fapt.

ART. XI. — După obținerea autorizației de funcționare a asociației dela Ministerul Cultelor și Artelor, un număr legal dintre membrii acestei asociații, se pot constitui în asociație cu personalitate juridică de drept privat, conform legii persoanelor juridice din 1924, având ca unic scop înlesnirea mijloacelor materiale pentru susținerea personalului și instituțiilor asociației, prevăzute prin această decizie.

Constituirea unor asociații cu personalitate juridică de drept privat va fi adusă la cunoștința Ministerului, căreia i se va trimite statutul aprobat de Tribunalul localului.

ART. XII. — Centrul unei asociații religioase recunoscute va fi în localitatea care va avea un număr de 50 familii și cimitir comunal, eventual cimitir propriu.

Membrii unei astfel de comunități pot locui și în alte localități, însă nu mai departe decât 10 km., — de centrul comunității, spre a avea la îndemână casa de rugăciuni a comunității, cimitirul și vizitarea lor la domiciliu de către predicatorul comunității.

Când numărul familiilor unei asociații religioase recunoscute dintr-o localitate în afară de centru va ajunge la 50, acestea se pot constitui în filială a asociației din care fac parte, având drept la casă de rugăciuni și predicator propriu.

ART. XIII. — Asociațiile religioase autorizate a funcționa vor ține într-un registru evidența membrilor lor de orice etate și sex. În acest registru se vor trece toate datele prevăzute de art. VIII, pct. 1 din această decizie, cu indicarea numărului, datei, actelor localității și autorității care le-a emis.

(Continuare în pag. 12-a)

Din lumea largă

In 10 Mai e cea mai mare sărbătoare națională. Mai mult ca oricând, bisericile baptiste trebuie să se întrunească în această zi și să se roage pentru Patria noastră și pentru Majestatea Sa Regele Carol al II-lea.

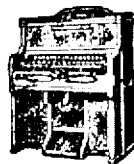
Dr. Rushbrooke invitat de biserică anglicană. Ziarul British Weekly din 15 Aprilie a. c. publică următoarele: „In urma celor publicate în presă cu privire la starea baptiștilor din România și cu privire la vizita lui Dr. Rushbrooke în acea țară, consiliul arhiepiscopului Bisericii Anglicane care se ocupă cu relațiile străine, a invitat pe Dr. Rushbrooke să stea de vorbă cu membrii lui cu privire la acest subiect. Dr. Rushbrooke s'a întâlnit cu acești membri Marți în săptămâna trecută, sub prezidenția episcopului de Gloucester, fiind prezenți: președintele deputaților, episcopul de Derby, episcopul de Lincoln, secretarul general Rev. Canon J. A. Douglas și alții”.

Se știe că episcopii Bisericii Anglicane au fost totdeauna mari apărători ai libertății religioase și au dus o mare luptă împotriva prigonirii pornite de regimul hitlerist, împotriva mai multor confesii protestante din Germania.

In Comrat, jud. Tighina, un foc a ars 169 de case și 40 vagoane de grâu.

A intrat în vigoare controlul în Spania. Reprezentanții mai multor state păzesc granițele acestei țări pentru ca nimeni să nu trimită ajutoare celor două tabere luptătoare. Incolo, războiul e și acum staționar. Se prevede că va dura foarte mult.

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc
Keeskés
Timișoara IV.
Str. Bolintineanu No. 11.

Girant responsabil: I. SOGUT.

Tipografia Lovrov, Arad.

Nu de mult a încetat din viață Anna Rukova, o femeie din Polonia care a trăit 123 de ani. Ea are un nepot de 84 de ani.

Cu ocazia sărbătorilor Paștilor, direcția generală a Căilor Ferate a acordat o reducere de 50 la sută pentru călătorii pe trenurile personale, începând de Vineri 30 Aprilie orele 24 până Miercuri în 5 Mai, orele 24. Suplimentul pentru accelerat trebuie plătit întreg.

D. Lansbury, fostul președinte al partidului laburist din Anglia, a avut o audiență la d. Hitler cu care s'a înțeles să se cheme o conferință pentru înlăturarea cauzelor războiului.

Sinucideri ciudate. Un șef al unei echipe de lucrători din Carintia, Austria, a făcut să explodeze o cantitate de dinamită de 40 kilograme. Toate ferestrele caselor cari se aflau pe o rază de 6 km. au fost sfărâmate. Corpul sinucigașului a fost ars cu totul. Nicio urmă n'a rămas din el. In locul acela s'a făcut o groapă de adâncă de 9 metri.

In 1936 s'au născut în Polonia 608.774 persoane, au murite 382.185, s'au căsătorit 106.497 suflete și s'au divorțat 106.497 suflete. S'au născut morți 14.002 au murit mai mici de 106.497 copii. La începutul anului 1937 România a avut o populație de 19.194.660 suflete.

In ultimele zile a nins în unele părți din munții din România. A nins deasemeni în Bosnia și Herțegovina.

In Nordul Ardealului s'a descoperit o mare organizație de fabricarea de bani falși. Se știe că s'au falsificat bani în valoare de 10 milioane lei.

D. Beck, ministrul de Afaceri al Poloniei a vizitat țara noastră unde stat de vorbă cu reprezentanții guvernului și cu Regele Carol II. Această vizită legăturile dintre țara noastră și Polonia s'au întărit foarte mult.

FR. IOV A ȚINUT IN MACARA de fr. Șimandan, în 5 Martie, în țara sorei Ecaterina Sferdian.

NOUA DECIZIE

Ministerul Cultelor și Artelor a dat publicității noua decizie cu privire la asociațiile religioase. Am crezut că facem un serviciu frățietății dacă o publicăm în FARUL.

Poate mai târziu să scriem mai mult despre această decizie. Deocamdată vrem să spunem numai un singur lucru. Deși, prin această decizie, baptiștii sunt împărțiți în diferite grupuri, totuși li se cere tuturor să se supună în totul acestei decizii. Iată dovada acestui fapt. Baptiștii din Vechiul Regat, din Basarabia, „se vor supune prevederilor acestei decizii” (Art. 5, al. 1). Comunitatea baptistă, prevăzută de art. 53 din legea pentru regimul general al Cultelor trebuie să-și pună statutul în concordanță „cu dispozițiile legii pentru regimul general al cultelor și ale deciziei de față și a-l înainta Ministerului Cultelor și Artelor spre o nouă aprobare” (Art. VI, al. 1). Baptiștii din celelalte județe ale Transilvaniei „se vor putea organiza în comunități, fie pe temeiul statutului prevăzut de art. 53 din Legea Cultelor pus de acord cu această lege și decizie, fie pe temeiul dispozițiilor din această decizie” (Art. VI, al.

2). Organizațiile locale din Transilvania trebuie să pună statutele spre o nouă aprobare cu îndeplinirea art. 3 din decizie (Art. VI, al. 3). Lămurit că li se cere tuturor din țară, sub diferite nume, același lucru: să se supună acestei decizii.

Deaceia cea mai mare a clipei de față este **unificarea** a tuturor baptiștilor din această decizie. Ei trebuie să aibă o singură atitudine. Orice preocupări sau preocupări trebuie să se facă la o parte. Să ne sfătuim cu duhul lui Hristos, să ne credințăm și să luăm o hotărâre, — să plecăm pe gură cale, — iată singurul lucru ce se poate face.

De aceea apelăm la înțelepciunea și mai ales la conducătorilor rugându-i să tot ce pot, să jertfească pentru această decizie și ca în fața poruncii Domnului, acest lucru să se facă întreg. Dacă acest lucru ne va ajuta să apărăm libertatea credinței noastre în Hristos.

FARUL C

DE PE OGORUL EVANGHELIEI

LA BAPTISTA MONDIALA a să ia parte la serbarea de a regelui Angliei... Dr. Rush reprezenta frățietatea baptista încoronare.

UNITATEA BAPTISTĂ ADEA are cărți „Cântăului” de vândut cu 45 lei. Ele au o legătură și o tătă. Comandați-le dela **Comunitatea Baptistă, Str. 27, Oradea.**

DIN CAPRIANA, având mare un locaș de închinăciune și **Sei, roagă frățietatea** le trimite adresa: **Sava Jițariu, Caprianoșeni, jud. Lăpușna.**

MAUROIS, marele scriitor scris o istorie a Angliei. El a cum lucrarea lui John Wesley a chemat poporul englez, a salvat Anglia de o revoluție din Franța din 1789. Ne-ar plăcea un astfel de om care să teagă națiunea română pe genă a se pocăi.

FRATELUI GAIA MARINCU, în vârstă de 317, jud. Timiș, are nevoie de 15 ani, orfană, care să îi scrie din casa și al câmpului. Altele nu are copii. Ei vreau să scrie astfel de fată pe un an ca să și dacă se vor înțelege în vor adopta să fie fata lor. Cei care sunt rugați să scrie la adresa

ajutat de fr. Cosma și E. Jiva, în 5 Martie înmormântarea fratelui Moise din Curtici.

DR. DEISSMAN, unul din mari profesori ai Noului Testament din lume. Dănsul a fost profesor la universitatea din Berlin și apoi a fost chemat la universitatea din Berlin ca profesor de Noul Testament și filologia biblică.

RAȘI, jud. Turda, s'a ținut, de fr. Vasiuca și Patachi, în 17 Martie înmormântarea soriei E. Moldoveanu a cântat corul bisericii din Turda condus de fr. Ion Turcan.

MUL EUFRATULUI s'au des- lăsat pe malurile unei comune dela începutul lumii. In ea s'a descoperit un martir creștin și niște scrieri prezentând întâmplări din Biblie.

LA BAPTISTA DIN SOCIETATEA FE- derativă din prima biserică baptista din Detroit, America, au plătit 30 lei la FARUL CREȘTIN pentru

FRĂȚII DIN SIEDERHAT au dăruit 680 lei pentru a se cumpăra testamentele pentru misiunea baptistă în Jugoslavia.

IN CURȚICI s'a ținut, de fr. Ioy, în 11 Martie, căsătoria fr. M. Cumeleanu cu soția E. Moș.

BAPTIȘTII DIN ANGLIA își au conferința anuală în 26 Aprilie în Manchester. Subiectul general e: „Autoritatea”.

INCORDAREA RELIGIOASA din Germania continuă. Pastorul Niemoeller a celuit în biserică sa, în 28 Martie, o listă a predicatorilor, cari sunt închiși în lagărele de concentrare. Pentru a ști cum sunt tratați în aceste lagăre predicatorii, e destul să spunem că Dr. Weiss er, secretarul bisericii confesionale, a murit acolo. Autoritățile germane au anunțat că el s'a sinucis. Inșă acest lucru e pus la îndoială de presa engleză.

DR. KERRL, MINISTRUL CULTELOR din Germania, a declarat de curând că e intolerabil ca păstori să continue a spune că Isus și Pavel au fost iudei. In școlile de stat germane copiii sunt învățați să spună: „Biblia noastră e *Mein Kampf*”, o carte scrisă de Hitler.

BISERICA STINAPARI, jud. Caraș, a ținut înmormântarea fratelui Georgiță Isvenariu, la care au vorbit fratele Costa Popescu și sora Fibia Popovici.

BRITISH WEEKLY, a mare foaie săp- tămănală din Londra, anunță că naționaliștii din Spania au omorât mai mulți predicatori protestanți. Foaia spune că are toate dovezile pentru acest fapt.

BIBLIA S'A TRADUS IN LIMBA Eschimoșilor, adică a oamenilor cari trăiesc în țările unde e veșnic iarnă și cari își zidesc casele din ghiață. Traducătorii au avut mare greutate la traducere, căci nu găseau cuvinte potrivite în acea limbă. De pildă, acolo nu s'a văzut nicio dată vreun car cu roate. Oamenii au numai sănii trase de căini. Din aceea traducătorul a fost silit să scrie în loc de car, „sanie cu roate”. Asinul a fost tradus cu „un animal cu urechi lungi”. Cea mai mare greutate au avut însă, când au trebuit să traducă cuvântul „miel”.

UN LEAC INTERESANT. Se știe că pe Lloyd George a stat sarcina mare de a conduce imperiul englez în timpul războiului. Lumea însă, a fost mirată văzând că această mare sarcină nu l-a frânt și nu l-a descurajat pe marele bărbat de stat. Dimpotrivă, el și-a păstrat până azi veselia și spiritul glumeț. Un ziarist l-a întrebat cum explică el acest lucru. „De câteori mă simțeam zdrobit”, răspunse Lloyd George, „dormeam un sfert de ceas, în orice timp al zilei și apoi începeam să cânt. Am găsit că un mijloc

străluceț de a alunga îngrijorările, sunt cântările. De câteori mă simțeam tulburat, lăsam lucrul la o parte și începeam să cânt câteva minute. Câteodată lăsam să stea la ușă câteva delegații și nu le primeam până îmi sfârșeam cântarea”. Iată un leac de care îl poate folosi oricine cu succes. „De sunt câteodată intristat... încep să cânt încet, frumos”.

BISERICA BAPTISTA din Biniș, cu ocazia plecării recruților, în 28 Martie, a ținut o frumoasă serbare. Au vorbit frații lucrători Ioan Popp și Pavel Băba, cari au arătat datoria slăvită pe care o au de îndeplinit tinerii creștini față de Tară și Tron.

BISERICA DIN SANGEORZ, jud. Sălaj, a avut înmormântarea fetei Paulina Ciupea. Serviciul a fost condus de fr. Ion Bălănean.

BISERICA DIN SLOBOZIA a avut, în 28 Martie, o frumoasă serbare a tineretului la care au luat parte frați din opt comune. Programul a fost condus de fr. Silvestru Turcan și împodobit cu cântări, poezii, etc.

DIN 1933 PANA ACUM NUMARUL membrilor organizației „fără Dumnezeu” din Rusia a scăzut dela 5 milioane la 2 milioane. Comisariatul educației a închis muzeele antireligioase din provincie și a suspendat cursurile Institutului antireligios care avea trei mii de studenți. *Le Christianisme*, de unde luăm această știre, spune că rămâne se să vadă dacă această veste venită din Moscova, va fi confirmată de fapte.

IN IULIE 1937, se va ține la Oxford, Anglia, conferința Alianței universale pentru amicitia internațională prin biserică. Subiectul general al conferinței este: „Biserica universală în lumea națiunilor”. La această conferință sunt invitate cele mai multe confesiuni creștine din lume.

SAMBATA IN 9 MAI, la orele 10 seara, se va ține la radio din Londra un serviciu al încoronării regelui Angliei, care va fi condus de Arhiepiscopul de Canterbury, șeful bisericii anglicane, M. R. Aubrey, secretarul uniunii baptiste și președinte al federației bisericilor libere și Dr. Daniel Lamont, șeful bisericii scoțiene.

Redacția „**Apostolul Păcii**” ne roagă să comunicăm următoarele: „**APOSTOLUL PACII**” și **SUPLIMENTUL SAU, va apare spre sfârșitul lunei Aprilie, în număr dublu, pentru lunile Aprilie și Maiu 1937.**

Aceasta, se datorește întârzierii cu obținerea cuvenitei aprobări din partea cenzurii.

NOUA DECIZIE

(Continuare din pagina 9-a)

Orice eșire și orice intrare de noi membri se va nota în acest registru.

ART. XIV. — Asociația religioasă recunoscută este o unitate religioasă de sine stătătoare, care depinde direct de Ministerul Cultelor și Artelor.

Mai multe asociații religioase având aceeași credință se pot asocia între ele spre a-și susține interesele comune.

Adunările delegaților singuretecelor asociații se vor ține numai la sediul uneia din asociații.

Asociațiile constituite în uniuni își vor putea da sprijin în ceea ce privește casele de rugăciuni, cimitirele, școlile pentru pregătirea personalului predicatorial și instituțiile filantropice.

Uniunile de asociații se vor aduce la cunoștința Ministerului Cultelor și Artelor.

Uniunile pot să-și aleagă un comitet, care va sta în legătură cu Ministerul Cultelor, însă numai în chestiuni care privesc interesele religioase generale ale asociațiilor.

Comitetul uniunilor nu se poate constitui în for administrativ suprapus comunităților.

ART. XV. — Personalul religios și cel de conducere va fi acela care este indicat de doctrina și ritualul asociației și prevăzut în statutul de organizare al comunității.

Fiecare asociație și filială va trebui să aibă un conducător responsabil și un predicator, desemnați în conformitate cu statutele de organizare.

Conducătorul și predicatorul vor fi aduși la cunoștința Ministerului îndată după ce asociația a obținut autorizația de funcționare.

Ei vor trebui să dovedească cu acte că sunt cetățeni români, majori și se bucură de toate drepturile politice și civile și că nu au suferit vre-o condamnare infamantă.

Predicatorii, în afară de pregătirea profesională, vor trebui să aibă cultura generală de cel puțin 4 clase secundare.

Numele predicatorilor și ale conducătorilor responsabili vor fi trecute în formulare tip de obținerea autorizației și vor fi comunicate prefecturilor, legiunii de jandarmi respective, primarilor și postului de jandarmi dela sediul asociației și al filialelor sale, spre a fi trecute și de aceștia în formulare tip de autorizarea comunității, trimise de Ministerul Cultelor și Artelor.

Asociațiile care au filiale vor trebui să aibă predicatori și pentru filiale. Aceștia se vor numi ajutoari de predicatori și li se cere numai pregătirea profesională.

În mod excepțional Ministerul Cultelor și Artelor poate recunoaște ca predicatori ai asociațiilor persoane care au experiență mai îndelungată, ca foști predicatori autorizați de Minister.

ART. XVI. — Predicatorii nu vor putea să-și exercite atribuțiunile lor religioase decât în casa de rugăciuni a asociației sau a filialei care i-a instituit și pentru care au fost aprobați de Ministerul Cultelor.

Pentru sfaturi religioase și pentru vizitarea bolnavilor ei se pot duce în casele credincioșilor respectivi.

Ceremoniile pentru înmormântare se vor putea face fără o prealabilă autorizație.

Pentru toate celelalte ceremonii, prevăzute în doctrina și ritualul asociației și menționate de statut și care se săvârșesc în arara de casa de rugăciuni vor cere și obține autorizația autorităților administrative locale, conform dispozițiilor din lege pentru ordinea publică și se vor supune măsurilor luate de aceeși autorități pentru a se evita demonstrații care ar jigni alte culte.

Cu ocazia vizitei credincioșilor respectivi predicatorii nu vor putea face nici un fel de propagandă religioasă printre credincioșii altor culte din țară.

Contravențiile lor li se vor retrage autorizațiile de predicator.

Asociația în care se vor găsi predicatori, funcționând fără să fi obținut aprobarea lor din partea Ministerului Cultelor și Artelor, va fi sancționată cu retragerea autorizației de funcționare.

ART. XVII. — Prozelitismul religios, oprit tuturor cultelor din țară, este interzis și asociațiilor religioase recunoscute de Minister.

Membrii asociațiilor religioase nu pot ține întruniri publice în care să se critice doctrina și organizația altor culte, cu scopul vădit de a face prin aceasta propagandă de prozelitism religios.

Asociațiile religioase recunoscute sunt libere să editeze și să vândă pentru credincioșii lor orice scriere în care să se desvolte doctrina, ritual și în care să se dea îndrumări practice de orice natură. Acest fel de scrieri nu se pot oferi prin colportori credincioșilor altor culte, el se pot vinde liber în librării, în chioșcuri, în casele de rugăciuni ale asociațiilor și ale filialelor lor.

Ce'or care vor contraveni acestor dispoziții li se vor confisca scrierile și vor fi trimiși la urma lor.

În caz când se vor găsi asupra lor autorizații de colportori, emise de asociații, Ministerul Cultelor poate retrage asociației respective autorizația de funcționare.

Asociațiile religioase recunoscute, care tipăresc scrieri pentru membrii comunităților lor, sunt datoare să trimeată Ministerului câte un exemplar din aceste scrieri.

Orice publicație a unei asociații religioase recunoscute va trebui să poarte pe copertă numele acelei asociații când distribuirea acestor publicații se face prin comunități, acestea vor aplica sigilul comunității pe toate exemplarele distribuite spre a se constata prin aceasta că comunitatea își însușește conținutul publicațiilor și este răspunzătoare ca atare.

În caz când se folosesc de edituri comerciale, asociațiile religioase sunt răspunzătoare de conținutul religios al unor asemenea scrieri.

ART. XVIII. — Asociațiile religioase nu pot sta în dependentă față de nici o organizație similară din străinătate și nu pot întreține alte legături cu acestea decât cele ce reies din omogenitatea doctrinei și a ritualului religios.

Participarea reprezentanților organizațiilor similare din străinătate la debaterile și hotărârile asociațiilor în chestiuni administrative este interzisă.

Acești reprezentanți pot asista în calitate de oaspeți și cu aprobarea Ministerului Cultelor și Artelor la congresele anuale ale asociațiilor religioase autorizate.

Participarea activă a delegaților din străinătate la debateri, în legătură cu doctrina și cultul asociației va fi îngăduită după ce se va face dovada iden-

tității de detrină și cult dintre organele pe care le reprezintă și organele la cari asistă.

ART. XIX. — Pe lângă casele de rugăciuni se pot ține de predicatori cu lecții pentru educația morală și rugăciuni.

Elevii de școală ai căror părinți aderanți unei asociații religioase vor putea fi instruiți parțial de predicatorii comunităților cari au teza de cateheți și cari sunt autoritate de Ministerul Educației Naționale în condițiile pe cari le va stabili Ministerul, conform legilor școlare, cu privire la programa și predarea mântului religios.

ART. XX. — Când numărul membrilor unei asociații religioase va scădea sub această asociație se poate ca filială, la o asociație din ap. Când numărul membrilor scade de ceștia se pot înscrie ca membri asociații autorizate de Ministerul Cultelor și Artelor.

ART. XXI. — Asociațiile religioase pot să întemeieze școli pentru pregătirea profesională a personalului religios.

Organizația acestor școli, programul de studii și angajarea de profesori aprobate în prealabil de Ministerul Cultelor, după formele legilor în vigoare. Școlile vor urma situația juridică și patrimoniului asociațiilor religioase.

ART. XXII. — Asociațiile religioase autorizate vor ține registre în care se va evidenția stării lor materiale. Ele vor ține evidența situațiilor anuale de venituri și cheltuieli.

Ajutoarele primite de asociații sau indirect din străinătate vor fi comunicate Ministerului Cultelor și Artelor care va decide asupra primirii și conformitate cu art. 9 din Legea privind regimul general al Cultelor.

Ajutoarele de această natură și veniturile anuale ale asociațiilor respective și nu pot să aibă alt scop decât susținerea strict religioasă a asociației.

Când se va constata că o asociație primit astfel de ajutoare fără să fi fost aduse la cunoștința Ministerului Cultelor și Artelor, aceasta poate retrage acelei asociații autorizația de funcționare.

Când ajutoarele din străinătate sunt făcute de conducerea asociației din țară ca să fi fost comunicate Ministerului Cultelor și Artelor, acesta este în drept să dizolva aceste conducere.

Când se va constata că scopul pentru care se dau sau se întrebuințează ajutoare este potrivit interesului sau armoniei interconfesionale, Ministerul Cultelor va putea primi primirea lor sub acțiunea anulării autorizării de funcționare pentru asociația religioasă respectivă.

ART. XXIII. — Modificarea programului de credință și de organizare a asociațiilor religioase recunoscute se poate face numai cu aprobarea Ministerului Cultelor și Artelor.

Orice modificări de această natură vor fi aduse la cunoștința Ministerului Cultelor și Artelor care va decide din nou asupra recunoștinței asociației.

ART. XXIV. — Orice alte dispoziții anterioare deciziei de față, rămân în vigoare.